

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Marcely Uhříčkové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobce: **M. N.**
bytem X

zastoupený advokátem prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc.
sídlem Botičská 1936/4, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti:

- 1) **Bc. M. L.**
bytem X
- 2) **Mgr. H. T.**
bytem X
- 3) **P. T.**
bytem X
- 4) **MUDr. M. M.**
bytem X
- 5) **Ing. L. K.**
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2023, č. j. 033095/2023/KUSK-DOP/Svo,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov (dále jen „silniční správní úřad“) ze dne 21. 12. 2022, č. j. MUBN/598675/2022/VÝST (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Silniční správní úřad prvostupňovým rozhodnutím nařídil odstranění pevné překážky (8 kusů betonových chodníkových obrubníků) nacházející se na žalobcově pozemku p. č. st. XA v k. ú. X z veřejně přístupné účelové komunikace (všechny v rozsudku zmiňované pozemky jsou ve stejném katastrálním území, proto bude soud dále uvádět pouze parcelní čísla pozemků).
2. Soud předeseílá, že rozsudkem ze dne 6. 11. 2023, č. j. 59 A 22/2021-120, rozhodl v obdobné věci téhož žalobce. Zamítl přitom žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2021, č. j. 010880/2021/KUSK-DOP/Svo (dále jen „původní rozhodnutí žalovaného“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti I. výroku rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 26. 10. 2020, č. j. MUBN/125181/2020/VÝST (dále jen „původní prvostupňové rozhodnutí“). Výrokem I původního prvostupňového rozhodnutí silniční správní úřad nařídil žalobci, aby odstranil pevné překážky (5 ks betonů včetně 2 ks ocelových prutů zaražených do země a opatřených odrazkami a 2 ks betonů se zbytky ocelových trubek a jedné ocelové trubky zaražené v zemi a opatřené odrazkou) nacházející se na pozemku p. č. st. XA z veřejně přístupné účelové komunikace. Soud v rozsudku č. j. 59 A 22/2021-120 dospěl k závěru, že na části žalobcova pozemku p. č. st. 5 se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Z uvedeného rozsudku bude soud vycházet i v této věci (srov. § 52 odst. 2 větu druhou s. ř. s.).

Obsah žaloby

3. Žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky pro závěr správních orgánů o tom, že část jeho pozemku p. č. st. XA, kde jsou umístěny pevné překážky, je veřejně přístupnou účelovou komunikací. Připomíná, že již v odvolání namítal, že původním prvostupňovým rozhodnutím nebyla existence veřejně přístupné účelové komunikace deklarována, neboť závěr o její existenci byl pouze nezávazně obsažen v odůvodnění. Ačkoliv se žalovaný s touto odvolací námitkou ztotožnil, ve své podstatě k ní nepřihlédl. Místo toho konstatoval, že tato skutečnost nebrání tomu, aby se silniční správní úřad při posuzování nových překážek opřel o závěry, které učinil v předchozím řízení. Dle žalobce však závěry silničního správního úřadu mohou být chybné.
4. Pro posouzení věci je dle žalobce klíčové správné určení průběhu veřejně přístupné účelové komunikace, primárně prokázání její existence a potřeby. Žalovaný se však námitkami žalobce o průběhu veřejně přístupné účelové komunikace či o naplnění jejích znaků vůbec nezabýval. Naopak uzavřel, že vlastní deklarace účelové komunikace není předmětem řízení. Žalobce se však domnívá, že pro řízení o odstranění překážek bylo rozhodující, zda byly či nebyly umístěny na veřejně přístupné účelové komunikaci. Účelová komunikace přitom má probíhat nejen přes pozemky p. č. XB a p. č. XC, které jsou ve vlastnictví obce a které jsou dle katastru nemovitostí využívány jako ostatní komunikace (společně dále jen „obecní pozemky“), ale přes části žalobcova pozemku p. č. st. XA. Pevné překážky jsou

umístěny pouze na žalobcově pozemku a nezasahují na obecní pozemky.

5. Za základní dokument, ze kterého správní orgány patrně vycházely, žalobce označuje polohopisné zaměření ze dne 9. 3. 2020 zpracované Pavlem Korcem (dále jen „polohopisné zaměření“). To však dle žalobce nedostatečně znázorňuje průběh účelové komunikace, resp. znázorňuje jen průběh levé koleje účelové komunikace (ve směru od návsi obce Chleby) a vychází zřejmě z toho, že pravá kolej je vedena až k jižní a západní zdi žalobcovy stavby na pozemku p. č. st. XA. Povaha věci však vylučuje, aby účelová komunikace zasahovala až ke zdi budovy. Navíc se tím posouvá průběh účelové komunikace směrem k žalobcově pozemku.
6. Ke znakům veřejně přístupné účelové komunikace žalobce uvádí, že kritérium *nezbytné komunikační potřeby* bylo správními orgány zkoumáno pouze z hlediska alternativy v podobě existence jiné komunikace (komunikace vedoucí z obce Vazovnice). Nezabývaly se však otázkou, zda k danému účelu nelze využít stávající komunikaci, pokud by jejím využitím nedocházelo k zásahu do vlastnického práva soukromé osoby. Žalobce je přesvědčen o tom, že pokud by se využila celá šíře pozemku p. č. XB, byla by komunikační potřeba dostatečně uspokojena, aniž by bylo zasahováno do jeho vlastnického práva. Pozemek p. č. XB by tak byl plně využit k účelu, k němuž má dle katastru nemovitostí sloužit. Uvedené dle žalobce platí jak pro překážky umístěné u vjezdu do jeho dvora, tak pro překážky umístěné při jihozápadním rohu jeho stavby. Žalobce považuje za chybné pokládat za účelovou komunikaci celou šíři jeho pozemku p. č. st. XA, neboť by projíždějící vozidla „*drhla o zed'*“ jeho stavby. Protože dle žalobce není nezbytné zasahovat pro účely užívání komunikace na jeho pozemek, nemůže se na něm ani zčásti nacházet účelová komunikace.
7. Znak naléhavé komunikační potřeby je nutné kombinovat i s dalšími znaky účelové komunikace, zejména znakem *obecného užívání*, k němuž musí směřovat souhlas vlastníka pozemku s účelovou komunikací. Dle správních orgánů se účelová komunikace nachází na celé části neoploceného (zdí či stavbou neohrazeného) pozemku p. č. st. XA, například i před vjezdem do žalobcova dvora. Takový závěr dle mínění žalobce svědčí o nezohlednění znaků účelové komunikace, neboť neexistuje žádný důvod k tomu, aby neomezený okruh osob užíval celou neohrazenou část pozemku p. č. st. XA. Pokud by určité osoby na tuto část pozemku žalobce vstupovaly, pak pouze s jeho souhlasem a pouze za účelem vjezdu do jeho dvora. Nejednalo by se tedy o neomezený okruh osob. Podle žalobce tedy ve vztahu k pozemku p. č. st. XA není naplněn znak užívání blíže neurčeným okruhem osob. Žalobce navíc nemá za splněnou podmínku alespoň konkludentního souhlasu předchozího vlastníka s poskytnutím pozemku p. č. st. XA k obecnému užívání, přičemž připomíná, že konkludentní projev vůle vlastníka pozemku musí směřovat k tomu, aby dotčený pozemek užíval určitý okruh osob. V této věci se přitom jedná o pouhé části pozemku p. č. st. XA při jeho jižní a jihozápadní straně. Nejde tak o obvyklou situaci, kdy je komunikace nezpochybnitelně vedena v plné šíři po určitém pozemku, a není tak sporu o tom, zda a jak byla v minulosti užívána, jelikož právě z rozsahu takového faktického užití lze dovodit naplnění podmínky alespoň konkludentního souhlasu jeho vlastníka s obecným užíváním. Žalovaný se těmito opakovaně vznášenými námitkami nezabýval s tím, že stačí doposud učiněná zjištění.
8. Ve správním řízení nadto nebylo dle názoru žalobce prokázáno, že umístění pevných překážek neumožňuje bezpečný průjezd všech vozidel zajišťujících dopravní obsluhu nemovitostí nebo vozidel integrovaného záchranného systému, resp. že tato vozidla

nemohou v daných místech projet. Správní orgány též odmítly zohlednit, že kromě šířky účelové komunikace byla důležitá i výška nad komunikací, která činí jen 3,2 metrů pod střechou žalobcova domu umístěného na pozemku p. č. st. XA. Žalobce má za to, že správní orgány měly povinnost zjistit skutečný stav věci, pročez žalobce nemusel svá tvrzení prokazovat. Ve vztahu k polohopisnému zaměření žalobce dodává, že je nedůvodně extenzivní, neboť není dán žádný důvod pro to, aby byla účelová komunikace vyznačena tak, že zasahuje až ke vjezdovým vratům do jeho dvora. Důkazně nebylo dostatečně podloženo to, že žalobce či jeho právní předchůdce dal alespoň konkludentní souhlas s užíváním těch částí pozemku p. č. st. XA, na nichž byly umístěny překážky. Správní orgány ani neuvedly, z jakých skutečností existenci konkludentního souhlasu dovodily. I kdyby bylo možné dovodit průběh cesty v terénu, nic by to nevypovídalo o tom, jak cesta vznikla a zda byla určena pro užití neurčitým okruhem osob.

9. Závěrem žalobce podotýká, že původní betonové překážky byly odstraněny. Stávající betonové chodníkové obrubníky tvoří základy stavby plotu, kterou žalobce řádně ohlásil a příslušný stavební úřad s jeho záměrem mlčky souhlasil. Žalobce je tak nucen k odstranění základů plotu, k jehož stavbě dostal souhlas.

Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

10. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl. Předně konstatuje, že účelová komunikace nemá žádnou alternativu. Z úřední činnosti je žalovanému známo, že původní překážka byla odstraněna a na pozemek byly umístěny jiné předměty v jiném počtu a sestavě, které tvoří novou překážku, jež je předmětem tohoto řízení. Jelikož rozhodnutí o odstranění překážky se vždy vztahuje pouze ke konkrétní překážce vymezené ve výroku, může se takové řízení neustále opakovat s novými předměty tvořícími nové překážky. Podotýká, že výrok rozhodnutí o povinnosti odstranit jakoukoliv překážku by byl vymahatelný kdykoliv. Žalovaný je toho názoru, že právem chráněný zájem na veřejné užívání komunikace by měl mít přednost před formalistickou ochranou práva jednoho účastníka řízení na výrok rozhodnutí vztahující se ke konkrétní překážce. Neustálou obměnou překážek může účastník řízení snadno dosáhnout zániku veřejně přístupné účelové komunikace, neboť při jejím posuzování se musí vycházet ze stavu v době vydání rozhodnutí.
11. Dále žalovaný uvádí, že do roku 2007 byla cesta užívána i pro průjezd nákladními vozidly, avšak její obecné užívání žalobce omezil tím, že na ni umístil překážky. Ve dnech 27. 6. 2005 a 7. 3. 2006 žalobce požádal obec o údržbu cesty vedoucí kolem a přes jeho pozemek, čímž připustil existenci cesty. Existence veřejně přístupné účelové komunikace je podle žalovaného nesporná rovněž na základě dopisů prof. Ing. J. R. z let 2007 a 2012, dopisů osoby zúčastněné na řízení 4) z let 2007, 2008 a 2012 a na základě čestných prohlášení z roku 2007. Z archivních leteckých snímků je zřejmé, že cesta byla užívána i zemědělskými vozidly, např. traktory, neboť sloužila k přístupu na pole. Ze snímku z roku 1963 je patrné, že objekt ev. č. XA na pozemku p. č. st. XD byl pravděpodobně hospodářskou usedlostí, kam zajížděla i větší vozidla. Bránění v jízdě po nepatrné části žalobcova pozemku započalo až v roce 2007. Žalobce neprojevil nesouhlas s užíváním účelové komunikace v době nabytí nemovitosti, a proto nemůže svůj souhlas odvolat. K zániku užívání účelové komunikace přirozeným způsobem nedošlo, nýbrž bylo její užívání pouze svévolným jednáním žalobce omezeno.
12. Žalovaný zdůrazňuje, že předmětem správního řízení nebyla deklarace veřejně přístupné

úcelové deklarace, nýbrž odstranění překážky. Dle ustálené judikatury je při zjišťování existence účelové komunikace rozhodující skutečný stav. Ke vzniku veřejně přístupné účelové komunikace není třeba správní rozhodnutí, ale pouze zjištění, zda pozemek splňuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Z napadeného i prvostupňového rozhodnutí je přitom nesporné, že všechny znaky byly zkoumány a prokázány. Správní orgány postupovaly správně, když posoudily charakter účelové komunikace jako předběžnou otázku, na jejímž základě rozhodly o odstranění překážky (v tomto ohledu žalovaný cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 3/2013-191). Ve vztahu k dokazování žalovaný připomíná, že je lze provést jednoduše i tím, že se listina vloží do spisu, má-li účastník možnost se s ní seznámit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2021, č. j. 5 As 306/2020-27). K problematice konkludentního souhlasu pak žalovaný cituje body [17] až [20] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2019, č. j. 7 As 569/2018-28, z nichž se podává, že pokud vlastník v době, kdy jeho pozemek začal sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci vzniklou ze zákona; k udělení konkludentního souhlasu tedy postačuje pouhá nečinnost (tolerování užívání pozemku), zatímco v případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání vlastníka pozemku. Jde-li o historickou cestu užívanou od nepaměti z naléhavé komunikační potřeby, platí domněnka existence konkludentního souhlasu a jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci.

13. Závěrem žalovaný konstatuje obecnost žalobních námitek a upozorňuje, že je na žalobci, aby tvrdil konkrétní skutečnosti a navrhoval konkrétní důkazy vyvracející skutečnosti, jež byly zjištěny a prokázány správními orgány. Bylo na žalobci, aby prokázal, že údajná alternativní cesta je užívána veřejností.
14. Osoba zúčastněná na řízení 1) se k věci samé nevyjádřila.
15. Osoby zúčastněné na řízení 2) a 3) k žalobnímu bodu týkajícímu se šíře komunikace uvádí, že i kdyby byla využita celá šíře pozemku p. č. XB (avšak nikoli i pozemek žalobce), nebyla by cesta dostatečně široká pro průjezd osobních automobilů, natožpak vozidel integrovaného záchranného systému. Navíc by v takovém případě šíře komunikace nedosahovala zákonem požadovaných 2,5 metru. Tvrzení žalobce, že by projíždějící auta „*drhla o zed'*“ jeho stavby, označují osoby zúčastněné na řízení 2) a 3) za odvážné, neboť není pravděpodobné, že by si někdo z projíždějících chtěl odřít auto. Pro příjezd ke svým nemovitostem osoby zúčastněné na řízení 2) a 3) nevyužívají vjezd do žalobcova dvora, ale žádají o průjezd po komunikaci ve stejné šíři, jako tomu bylo v době, kdy zakoupily svůj pozemek. Přes 10 let užívaly komunikaci v celé šíři stejně jako předchozí vlastník jejich nemovitosti, sousedé, vlastníci přilehlých zemědělských a lesních pozemků a veřejnost. Po celou dobu, kdy byly na komunikaci umístěny překážky, chodily ke svému pozemku pěšky a auta musely parkovat na veřejném prostranství. Pokud tedy místem neprojel osobní automobil, stěží by zde projela vozidla integrovaného záchranného systému. Osoby zúčastněné na řízení 2) a 3) mj. též konstatují, že žalobce na svůj pozemek umístil nové překážky hned po odstranění původních překážek a zároveň vytvořil terénní nerovnost v podobě schodu.
16. Podle osoby zúčastněné na řízení 4) bylo kritérium nezbytné komunikační potřeby opakovaně posuzováno při místních šetřeních. Vyšlo přitom najevo (a to i na základě stanoviska hasičského záchranného sboru), že po instalaci pevných překážek není nezbytná komunikační potřeba zajištěna. Potvrdil to i sám žalobce, který argumentoval možností

alternativní komunikace z obce Vazovnice (tato cesta však před desítkami let zanikla, a navíc nebyla využívána k obsluze dotčených pozemků). Od nepaměti byla využívána účelová komunikace nacházející se na obecních pozemcích a na pozemku žalobce, což potvrdili svědci. V objektu ev. č. XA na pozemku p. č. XD se nacházel až do 40. let 20. století koloniál, obchod s uhlím a probíhala zde výroba a prodej cementového zboží a v 50. až 80. letech 20. století v něm hospodařilo zemědělské družstvo nebo státní statek. To dle osoby zúčastněné na řízení 4) dokládá, že komunikace byla od nepaměti užívána širokým okruhem osob. Sám žalobce ostatně komunikaci využívá k jízdě pro dřevo malotraktorem s přívěsným vozíkem, byť v lokalitě nevlastní jiné nemovitosti, čímž potvrzuje, že okruh uživatelů komunikace nezahrnuje pouze vlastníky přilehlých nemovitostí. O užívání účelové komunikace od nepaměti svědčí také indikační mapa z let 1872 až 1876. Osoba zúčastněná na řízení 4) se dále domnívá, že argument žalobce o možnosti využít stávající komunikaci přímo odporuje jeho argumentu o nedostatečné výšce střechy nad komunikací. Střecha žalobcovy stodoly totiž přesahuje na pozemek p. č. XB. Osoba zúčastněná na řízení 4) poukazuje též na to, že žalobce nevyužívá k jízdě jen svůj pozemek a obecní pozemky, ale také pozemek p. č. XE ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1), a kdyby se ona chovala stejně jako žalobce, nemohl by žalobce vyjet ze svého dvora. Upozorňuje také na to, že žalobce na západní straně svou zdí o 2 až 3 metry zasahuje do komunikace na pozemku p. č. XC. Žalobce tedy dlouhodobě užívá obecní pozemky i pozemek v soukromém vlastnictví třetí osoby, avšak brání průjezdu vozidel po malé části svého pozemku. Osoba zúčastněná na řízení 4) též konstatuje, že není jasné, kdy žalobce oznámil záměr stavby plotu, nicméně k instalaci betonových obrubníků došlo již přede dnem 12. 7. 2021. Závěrem zdůrazňuje, že pevné překážky umístěné na účelové komunikaci omezují její vlastnické právo.

17. Osoba zúčastněná na řízení 5) se ztotožňuje se žalobou. Dodává, že v průběhu správního řízení sdělila silničnímu správnímu úřadu, že k přejezdům přes žalobcův pozemek docházelo pouze na základě výprosy. O této skutečnosti byla informována svým otcem (právním předchůdcem) při nabytí vlastnického práva k nemovitostem zapsaným na LV č. XF

Podstatný obsah správního spisu

18. Dne 12. 7. 2021 podaly osoby zúčastněné na řízení 2) a 3) žádost o odstranění nepovolených pevných překážek z veřejně přístupné účelové komunikace. Upozornily na to, že žalobci již bylo nařízeno odstranění původních pevných překážek, které žalobce vyměnil za nové, čímž omezil jejich právo na užívání nemovitosti. K žádosti přiložily 6 fotografií zachycujících původní a nové pevné překážky.
19. Dne 4. 8. 2021 silniční správní úřad oznámil zahájení řízení o žádosti o odstranění pevných překážek a stanovil datum ústního jednání spojeného s místním šetřením.
20. Součástí správního spisu je původní prvostupňové rozhodnutí, jímž bylo žalobci nařízeno odstranění původních pevných překážek (5 kusů betonu včetně 2 kusů ocelových prutů zaražených do země a opatřených odrazkami a 2 kusů betonu se zbytky ocelových trubek a jedné ocelové trubky zaražené v zemi a opatřené odrazkou), které se nacházely podle polohopisného zaměření na veřejně přístupné účelové komunikaci, konkrétně na pozemku žalobce p. č. st. 5. V odůvodnění se silniční správní úřad v rámci předběžné otázky zabýval

tím, zda byly původní překážky skutečně umístěny na veřejně přístupné účelové komunikaci. Posuzoval proto její jednotlivé znaky tj. 1) stálost a zřetelnost v terénu, 2) zda spojuje jednotlivé nemovitosti pro potřeby jejich vlastníků, či s ostatními pozemními komunikacemi, nebo zda slouží k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků, 3) souhlas vlastníka pozemku s obecným užíváním a 4) zda jde o nutnou komunikační potřebu. Dospěl přitom k závěru, že všechny znaky byly naplněny a na předmětných částech žalobcova pozemku se dle polohopisného zaměření nachází veřejně přístupná účelová komunikace. K rozhodnutí bylo jako nedílná součást připojeno polohopisné zaměření.

21. Ve spise je založeno také původní rozhodnutí žalovaného, v jehož odůvodnění žalovaný konstatoval, že se silniční správní úřad náležitě zabýval všemi znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Žalovaný podotkl, že z mapových podkladů dostupných na internetu (<https://lms.cuzk.cz>) lze zjistit, že cesta v dnes patrné trase existovala minimálně od roku 1949. V přístupu na ni nebylo nikdy v minulosti bráněno a nebyla uzavřena ani oplocena, a bylo tedy důvodné se domnívat, že byla užívána veřejností v rámci dopravně-komunikačního systému obce. Ztráta patrnosti cesty v průběhu let souvisela s umístěním překážek na pozemku žalobce od roku 2007. Ke znaku nutné komunikační potřeby žalovaný uvedl, že cesta je nezbytná pro vlastníky přilehlých a navazujících nemovitostí a v současné době neexistuje žádná srovnatelná alternativa. Zdůraznil, že posuzovaná veřejně přístupná účelová komunikace nikdy nezanikla a je stále užívána. Ačkoliv jsou důvody pro ochranu majetku pochopitelné, nelze svévolně umístit překážky na úkor obecného užívání. Konkludentní souhlas žalovaný dovodil z toho, že dle vyjádření účastníků řízení nebylo v užívání cesty nikdy bráněno. Současně bylo z historických map zřejmé, že cesta byla užívána pravidelně neomezeným okruhem osob. Jednou udělený souhlas zavazoval i budoucí vlastníky. Žalovaný připomenul silničním správním úřadem popsanou historii vlastnictví žalobcova pozemku a zdůraznil, že k veřejnému užívání byla cesta svěřena již minimálně M. K. (pravděpodobně však mnohem dříve), který pozemek p. č. st. XA vlastnil v letech 1984 až 1992. Byla tedy užívána od nepaměti, a to jako celek. Žalobce (jemuž byl pozemek darován v roce 2005) neprokázal nesouhlas v letech 1992 až 2007. Na základě polohopisného zaměření bylo prokázáno, že původní pevné překážky skutečně tvořily překážky ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a proto silniční správní úřad správně rozhodl o jejich odstranění. Žalovaný nepřisvědčil odvolací námitce, podle níž nebyl dán důvod k tomu, aby komunikace vedla přes žalobcův pozemek (neboť šířka cesty po umístění překážek byla dle žalobce dostatečná pro potřeby výjimečného vjezdu vozidel). V tomto kontextu žalovaný objasnil, že z obsahu spisu i archivních leteckých snímků bylo zřejmé, že cesta byla historicky využívána vozidly, včetně vozidel zemědělských. Šířka mezi pevnou překážkou a hranicí cesty na obecním pozemku p. č. XB činila jen 1,6 metru, a tudíž nebyla dostatečná ani pro průjezd osobního vozidla, neboť i základní šířka běžného malého vozu Škoda Fabia bez zrcátek je 1,7 metru. Vzhledem k umístění pevných překážek bylo zřejmé, že patrnost kolejí se v průběhu let snižovala, avšak ze snímku v sekci Panorama na www.mapy.cz bylo stále patrné, kudy dříve vedla. Polohopisné zaměření mělo za cíl zdokumentovat současný stav, a proto zaznamenávalo pouze to, co bylo aktuálně jasně vizuálně patrné. Cesta tedy byla vymezena na jedné straně zaměřením a na druhé straně polohou oplocení a budovy. Bylo rovněž zřejmé, že žalobce si byl původní šířky vědom, neboť překážku umístil v místě, kde byla cesta užívána. Žalovaný nespároval souvislost mezi užíváním cesty a výškovým

uspořádáním žalobcova pozemku, neboť objekty na žalobcově pozemku existovaly již v 50. letech minulého století.

22. Dne 28. 7. 2022 při místním šetření a ústním jednání žalobce mj. uvedl, že disponuje stavebním ohlášením z let 2000 a 2006 na opravu a výstavbu oplocení dle geometrických plánů. Silniční správní úřad na místě shledal 6 kusů chodníkových betonových patníků a konstatoval, že jsou umístěny na stejných místech jako v předchozím řízení. Dále zjistil, že u rohu žalobcovy budovy jsou umístěny další 2 betonové chodníkové patníky, které jsou též umístěny jako v předchozím řízení. Fotografie z místního šetření zachytily pevné překážky. První překážka sestávající z šesti kusů betonových obrubníků byla umístěna v blízkosti vjezdu do žalobcova dvora a naproti ní přes cestu se nacházel roh budovy s okapem, v jehož blízkosti byl terén (rovněž naproti přes cestu od překážek) dle fotografií mírně svažité. Cesta na fotografiích byla zarostlá trávou, ale byly na ní patrné lehce vyježděné koleje, přičemž pravá kolej se nacházela v těsné blízkosti pevné překážky. Druhá pevná překážka sestávající ze dvou kusů betonových obrubníků byla dle fotografií umístěna v blízkosti rohu budovy.
23. Téhož dne (28. 7. 2022) žalobce navrhl zastavení řízení o odstranění pevných překážek s odůvodněním, že pevné překážky tvoří základ oplocení, které ohlásil. Souhlas udělený mlčky podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, účinného do 30. 6. 2006 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“) nebyl nikdy změněn či zrušen. Žalobce měl za to, že může stavební záměr (oplocení) realizovat bez omezení.
24. Na základě žádosti o součinnost ze dne 2. 8. 2022 zaslal Městský úřad Týnec nad Sázavou (dále jen „stavební úřad“) silničnímu správnímu úřadu dokumenty týkající se ohlášení stavby oplocení. Z nich vyplynulo, že žalobce dne 18. 12. 2006 podal ohlášení drobné stavby podle § 57 stavebního zákona z roku 1976 na pozemku p. č. st. XA, konkrétně se jednalo o „*dokončení oplocení pozemku dle vyměřených bodů*“. K žádosti bylo přiloženo také vyměření oplocení podél hranice žalobcova pozemku p. č. st. XA (geometrický plán), kopie ručně psaného oznámení žalobce ze dne 24. 7. 2000, jehož prostřednictvím Obecnímu úřadu Chleby oznamoval „*opravu oplocení (na pozemku rodinného domu Chleby č. XCH), jenž se nachází směrem k obecní cestě*“, a prohlášení P. V. o tom, že na základě souhlasu Obecního úřadu Chleby ze dne 24. 7. 2000 opravoval v letech 2000 až 2001 kamenné oplocení žalobcova pozemku.
25. Následovala další žádost o součinnost ze dne 19. 8. 2022, jejímž prostřednictvím silniční správní úřad žádal stavební úřad o poskytnutí technické zprávy k oplocení žalobcova pozemku, písemného sdělení stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 nebo jiného obdobného úkonu, resp. o kompletní spisovou dokumentaci k oznámení o provedení ohlašovaných oprav oplocení na žalobcově pozemku. V reakci na tuto žádost stavební úřad sdělil, že požadované dokumenty nebyly doloženy, a tedy byl souhlas s ohlášením zřejmě udělen mlčky.
26. Při místním šetření a ústním jednání konaném dne 8. 12. 2022 silniční správní úřad dle protokolu zjistil, že pevné překážky nebyly odstraněny a že alternativní cesta přestávala být zhruba po 700 metrech průjezdná pro techniku. S posledně uvedeným žalobce nesouhlasil.
27. Ve vyjádření ze dne 7. 12. 2022 žalobce mj. uvedl, že údajné pevné překážky se nachází v místě dle geometrického plánu z 25. 10. 2006, souhlasu a ohlášení, a to pouze na pozemku p. č. st. XA. Konstatoval, že oplocení je na hranicích vyměřených geometrickým plánem

z 25. 10. 2006. Uváděl také, že v roce 2007 byla s obcí dohodnuta výměna pozemků za účelem rozšíření komunikace na obecních pozemcích (p. č. XB a p. č. XC). Poukazoval na to, že dle posudku Ředitelství silnic a dálnic ČR a vyjádření silničního správního úřadu komunikace vyhovovala pro ojedinělou jízdu osobních vozidel a případně i krizovou jízdu sanitního vozidla, ale nebyla vyhovující pro průjezd vozidel převyšujících 3,2 metrů, tedy nákladních vozidel. To podle žalobce znamenalo, že v době vzniku komunikace existovaly jen povozy tažené zvířaty, které výšky a šířky dnešních vozidel nedosahovaly. Ke svému vyjádření žalobce přiložil mj. ohlášení drobné stavby podané 18. 12. 2006 (viz výše); zápisy z jednání zastupitelstva obce Chleby, podle nichž manželé Kučerovi žádali o odprodej obecního pozemku p. č. XI; protokol o vytyčení hranic pozemků v dotčeném území (tj. mimo jiné i pozemku p. č. st. XA) a související geometrický plán z 25. 10. 2006 (shodující se s geometrickým plánem přiloženým k ohlášení drobné stavby z roku 2006); výkres týkající se požadované směny pozemků v dotčeném území, se kterou dle ručně připsané poznámky souhlasila starostka obce, ale nikoli stavební úřad; či zápis z jednání zastupitelstva obce Chleby, podle něhož stavební úřad zastavil řízení o dělení a výměně pozemků. Z vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ČR ze dne 9. 10. 2013, které žalobce taktéž přiložil ke svému vyjádření, vyplynulo, že tento podnik se vyjadřoval k dotazu žalobce ohledně nutné šířky pozemní komunikace. Přitom uvedl, že pro průjezd hasičského vozidla je nezbytná šířka vozovky nejméně 3,5 metrů a výška nad vozovkou alespoň 4,1 metrů. Na základě předložených listin konstatoval, že komunikace svou stávající výškou tomuto požadavku nevyhovuje a navazující komunikace neumožňuje odbočení hasičských či nákladních vozidel. Komunikace však umožňuje vjezd sanitního vozidla, jež může dosahovat šířky až 2,5 metrů a výšky až 3,2 metrů. Výška pod okapem činila 3,6 metrů a u zdi pod okapovou rourou 3,2 metrů. Závěrem Ředitelství silnic a dálnic ČR konstatovalo, že stávající plocha (komunikace bez zpevněné vozovky) dobře vyhovuje pro ojedinělou jízdu osobních vozidel a případně i krizovou jízdu sanitního vozidla, ale nevyhovuje průjezdu vozidel převyšujících 3,2 metrů.

28. Silniční správní úřad prvostupňovým rozhodnutím nařídil odstranění pevných překážek umístěných na veřejně přístupné účelové komunikaci na pozemku žalobce p. č. st. XA podle polohopisného zaměření. Vycházel přitom z názoru žalovaného, který přezkoumával původní prvostupňové rozhodnutí, jímž byla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace (mj.) na dotčených částech žalobcova pozemku, a proto se znovu nezabýval posuzováním jejích znaků. Silniční správní úřad konstatoval, že žalobce odstranil původní pevné překážky a na totožných místech umístil nové pevné překážky, čímž omezil obecné užívání účelové komunikace. Nynější šířka účelové komunikace dle silničního správního úřadu neumožňuje bezpečný průjezd všech vozidel zajišťujících dopravní obsluhu nemovitostí přímo sousedících s komunikací a vozidel integrovaného záchranného systému. Svá tvrzení o ohlášení oplocení žalobce nedoložil a silniční správní úřad v řízení zjistil, že žalobce dne 18. 12. 2006 ohlásil „*opravu oplocení*“ na pozemku „*směrem k obecní cestě*“. Sporné pevné překážky však nebyly a nemohly být oplocením pozemku. Na základě tvrzení žalobce, že pozemky osob zúčastněných na řízení 2) a 3) jsou přístupné z druhé strany od obce Vazovnice, provedl silniční správní úřad kontrolu místa, která potvrdila, že daná cesta není vyhovující.
29. Přílohu prvostupňového rozhodnutí tvoří polohopisné zaměření (totožné s polohopisným zaměřením tvořícím přílohu původního prvostupňového rozhodnutí). Podle něj účelová komunikace vede přes obecní pozemky p. č. XB a XC a částečně přes žalobcův pozemek p. č. st. XA, konkrétně kolem vjezdu na žalobcův dvůr a podél budovy a zdi umístěných

na jeho pozemku. Z druhé strany je účelová komunikace lemována svahem, zelení a křovím. Mezi pevnou překážkou umístěnou v blízkosti vjezdu do žalobcova dvora a levou hranicí účelové komunikace byla zaměřena v nejužším místě šířka 1,6 metrů. Druhá překážka byla dle polohopisného zaměření umístěna u rohu žalobcovy budovy (dříve označované jako stodoly) v místě zatáčky.

30. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, v němž namítl, že původní prvostupňové rozhodnutí nedeklarovalo existenci veřejně přístupné účelové komunikace, ale bylo jím rozhodnuto pouze o odstranění pevných překážek. Závěry týkající se existence účelové komunikace proto nebyly bez dalšího závazné pro jiná řízení. Dále dle žalobce nebylo zřejmé, z čeho silniční správní úřad dovodil, že nové pevné překážky byly umístěny shodně jako předchozí pevné překážky. Namítl také, že závěr silničního správního úřadu o tom, že umístění pevných překážek neumožňovalo bezpečný průjezd všech vozidel zajišťujících obsluhu nemovitostí a vozidel integrovaného záchranného systému, nebyl prokázán. Polohopisné zaměření označil za nedůvodně extenzivní, neboť veřejně přístupná účelová komunikace podle něj zasahovala až k žalobcovým vratům, přičemž nebyl důvod, aby do těchto prostor zajížděl neomezený okruh třetích osob. Žalobce též namítl, že nebyla prokázána nezbytnost užívání účelové komunikace v celé její šíři. Konstatoval, že kromě šířky komunikace byla důležitá i výška nad komunikací, která činila pouhých 3,2 metrů pod střechou jeho stavby. Poukazoval též na absenci podmínky nezbytné komunikační potřeby z důvodu přístupnosti nemovitostí směrem od obce Vazovnice, přičemž měl za to, že je věcí obce Chleby, aby tuto komunikaci udržovala průjezdnou.
31. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl žalobcovo odvolání. Konstatoval, že v období mezi vydáním původního prvostupňového rozhodnutí a umístěním nových překážek nenastala žádná událost, která by měla vliv na posouzení existence veřejně přístupné účelové komunikace, a žádný z účastníků nedoložil, že by účelová komunikace pozbyla některý ze svých znaků. Bylo tedy možné vycházet z posouzení učiněného v předchozím řízení s tím, že silniční správní úřad pouze ověřil, zda cesta směrem od obce Vazovnice, která měla představovat alternativu, nebyla v mezidobí nějak upravena. Žalovaný dal žalobci za pravdu v tom, že silniční správní úřad v prvostupňovém rozhodnutí nesprávně uvedl, že účelová komunikace byla v předchozím řízení „deklarována“. Ve skutečnosti byla existence účelové komunikace posuzována jako předběžná otázka, se kterou se silniční správní úřad vypořádal v odůvodnění. Tato skutečnost však dle názoru žalovaného nebránila tomu, aby silniční správní úřad vycházel z původního posouzení. Dále žalovaný konstatoval, že nové pevné překážky byly nepochybně umístěny v místech, kde byla zjištěna účelová komunikace. Protože nové překážky nebyly zcela shodné s předchozími překážkami, bylo možné souhlasit s tím, že jejich umístění nebylo ve srovnání s předešlým zcela shodné. Na posouzení věci to však ničeho neměnilo. Co se týkalo průjezdu vozidel zajišťujících obsluhu a záchranných vozidel, bylo na žalobci, aby prokázal, že jej účelová komunikace po umístění překážek umožňovala. Rozsah účelové komunikace byl vymezen polohopisným zaměřením a na jeho základě bylo konstatováno, že překážky bránily obecnému užívání. Domníval-li se žalobce, že by bylo možné rozsah obecného užívání nějak regulovat, neměl tak činit svévolně, ale měl o to požádat silniční správní úřad. V návaznosti na předchozí řízení mohl žalobce očekávat, že mu bude nařízeno odstranit jakoukoliv překážku, kterou na dané místo umístí. Žalobce nebyl oprávněn podle svého uvážení měnit průjezdní profil komunikace. Předmětem řízení navíc nebyla změna či úprava rozsahu komunikace, nýbrž odstranění pevných překážek. Nebylo tedy možné zabývat se námitkami, že účelová komunikace nemusí zasahovat až k žalobcovým vratům,

že nemusí být využívána celá její šířka nebo že je důležitá i její výška. V řízení bylo též řádně zjištěno, že cesta směrem od obce Vazovnice nemohla být kvalitní alternativou.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

32. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Proto ji věcně projednal.
33. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž jej přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž byl vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, soud neshledal.

Jednání před soudem

34. Žalobce při jednání odkázal na žalobu a dále konstatoval, že Krajský soud v Praze v mezidobí rozhodl v související věci rozsudkem č. j. 59 A 22/2021-120, proti němuž byla podána kasační stížnost. Žalobce měl za to, že zdejší soud v předešlé věci nesprávně posoudil otázku nezbytné komunikační potřeby. K této problematice proto žalobce nyní předkládá další důkazy a navrhuje, aby je soud provedl. Předloženými důkazy žalobce míní prokázat, že k průjezdu postačují obecní pozemky a není třeba zajíždět na jeho pozemek p. č. st. XA.
35. Žalovaný odkázal na své písemné vyjádření a navrhl, aby soud žalobu zamítl. Osoba zúčastněná na řízení 2) v průběhu jednání poukázala na to, že pevné překážky sice již byly odstraněny, ale veřejně přístupná účelová komunikace dosud nebyla uvedena do původního stavu. Osoba zúčastněná na řízení 4) během jednání předložila soudu aktuální fotografie z místa samého a navrhla, aby i jimi bylo provedeno dokazování.
36. Soud neprováděl dokazování listinami založenými ve správním spise, neboť obsahem správního spisu není třeba dokazovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Součástí správního spisu přitom bylo i původní prvostupňové rozhodnutí a původní rozhodnutí žalovaného, z nichž vyplynulo, z jakých skutkových zjištění správní orgány vycházely v předchozím správním řízení. Ve správním spise bylo založeno také sdělení stavebního úřadu ze dne 1. 9. 2022 týkající se ohlášení stavby oplocení, jímž žalobce navrhoval provést dokazování.
37. Na základě návrhu žalobce soud provedl dokazování fotografiemi a videi pořízenými dne 5. 6. 2024 a PDF souborem týkajícím se technických informací o vozidle Renault Kangoo (tj. soubory předložené soudu elektronicky na CD dne 14. 6. 2024). Z těchto důkazů soud zjistil, že na místě samém již nejsou umístěny pevné překážky, které jsou předmětem tohoto soudního řízení, avšak v terénu jsou stále částečně patrné stopy po jejich umístění. Poblíž vjezdu do žalobcova dvora činí dle žalobcova zaměření (zachyceného na fotografiích) šířka cesty od zdi budovy nacházející se naproti místa, kde byla umístěna první pevná překážka, ke žlutému bodu v místě vyjetých kolejí cca 220 cm. Z dokazování dále vyplynulo, že vozidlo Renault Kangoo, jehož šířka dle PDF souboru s technickými informacemi činí 1 829 mm, bylo schopno při pomalé opatrné jízdě projet kolem místa poblíž vjezdu do žalobcova dvora, kde byla dříve umístěna první z pevných překážek, po vyjetých kolejích tak, že svými koly nevjelo za natažené lano, jež dle žalobce znázorňovalo hranici mezi jeho pozemkem p. č. st. 5 a obecním pozemkem p. č. XB (viz

video nazvané *přední část*). Totéž vozidlo bylo schopno projet i místem u rohu žalobcovy budovy, kde byla dříve umístěna druhá pevná překážka, po vyjetých kolejích tak, že svými koly nejelo přes místo označené žlutým bodem, který dle žalobce označuje nejzápadnější cíp jeho pozemku p. č. st. XA (viz video nazvané *zadní část*). Dle fotografie nazvané *Průjezd Hyundai* bylo vozidlo Hyundai Tucson schopno zaparkovat na cestě v místě, kde byla dříve umístěna první z pevných překážek, bez toho, aby svými koly, byť zčásti, stálo v místě dřívějšího umístění pevné překážky (tedy se „vešlo“ na cestu bez toho, aby muselo využít tu část žalobcovy pozemku p. č. st. XA, kterou žalobce v době vedení správního řízení ohraničil pevnou překážkou z chodníkových obrubníků).

38. Soud provedl dokazování také čtyřmi fotografiemi, které společně se svým vyjádřením ze dne 22. 10. 2023 předložily osoby zúčastněné na řízení 2) a 3). Na nich byl zachycen vzhled pevných překážek, jež byly předmětem tohoto soudního řízení (vzhled pevných překážek byl nicméně zachycen i na fotografiích obsažených ve správním spise), a stav na místě samém po odstranění pevných překážek. Soud dokazoval i fotografiemi předloženými během jednání osobou zúčastněnou na řízení 4) a z nich zjistil, že koncová část svodu okapu umístěného na budově nacházející se naproti místa, kde byla umístěna první pevná překážka, byla odstraněna tak, aby nebránila v průjezdu vozidel, že šířka vyježděných kolejí poblíž druhé pevné překážky činila cca 1,7 metru a že „schod“ vzniklý po odkopání první pevné překážky měl hloubku cca 30 cm.
39. Žalobce k provedení dokazování uvedl, že má-li průběh veřejně přístupné účelové komunikace korespondovat s vyjetými kolejemi, pak je z videí zřejmé, že vozidlo je schopno projet po komunikaci tak, aby vůbec nevjelo na jeho pozemek. Z videí podle něj též vyplynulo, že svah na obecním pozemku p. č. XB není nijak zásadní a nebrání průjezdu vozidel. Vozidlo na videu navíc bylo schopno projet i místem, kde by dle polohopisného zaměření měla šířka komunikace činit pouze 1,6 metru. Ve vztahu ke druhé pevné překážce u rohu budovy pak z videí dle názoru žalobce vyplynulo, že zde se vyjeté koleje neblíží ke geodetickému bodu a vozidlo se zde dokáže vytočit bez toho, aby muselo vjet na žalobcův pozemek. Proto dle žalobce nelze tvrdit, že veřejně přístupná účelová komunikace vede po jeho pozemku a že je ve vztahu k pozemku p. č. st. XA dána nezbytná komunikační potřeba.
40. Žalovaný v reakci na provedené dokazování konstatoval, že vozidlo šířky 1,8 metru se sotva protáhlo kolem šňůry natažené na zemi, a proto průjezd vozidla zachycený na videích vůbec nevypovídá o tom, zda by vozidlo v rozhodnou dobu bylo schopno projet kolem pevných překážek. Na videích navíc dle žalovaného byly zachyceny terénní úpravy, teprve díky nimž mohlo vozidlo místem projet. Osoba zúčastněná na řízení 2) poukázala na to, že v místě poblíž první pevné překážky byla odstraněna část okapu a že v místě poblíž druhé pevné překážky vozidlo na videu sice nevjelo na žalobcův pozemek, ale pravděpodobně jelo po pozemku osoby zúčastněné na řízení 4). Osoba zúčastněná na řízení 4) konstatovala, že vozidlo na videu se sotva protáhlo kolem šňůry na zemi a svým zrcátkem určitě přesahovalo nad pozemek žalobce. Dále upozornila na to, že komunikace musí sloužit též k průjezdu zemědělských vozidel (např. traktorů), nákladních vozidel či vozidel integrovaného záchranného systému. Komunikace byla dle osoby zúčastněné na řízení 4) zaměřena právními předchůdci žalobce a vymezena byla bytelnou kamennou zdí a stodolou.

Posouzení žaloby soudem

41. Pro souzenou věc je rozhodující aktuální znění zákona o pozemních komunikacích. Podle jeho § 29 odst. 2 lze pevnou překážku umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a se souhlasem Ministerstva vnitra, jde-li o dálnici, v ostatních případech se souhlasem Policie České republiky. Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření. Dle § 29 odst. 3 věty první téhož zákona pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem.
42. Účelovou komunikací je podle § 7 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků.
43. Dle judikatury správních soudů je pro vznik veřejně přístupné účelové komunikace třeba kumulativně splnit čtyři podmínky: 1) jde o stárou a v terénu patrnou dopravní cestu, která 2) naplňuje účel stanovený v zákoně, přičemž 3) její vlastník dal souhlas k jejímu obecnému užívání veřejností a zároveň 4) tato cesta naplňuje nezbytnou komunikační potřebu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 5 As 140/2014-85, č. 3571/2017 Sb. NSS, ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 As 347/2020-49, nebo ze dne 10. 3. 2016, č. j. 7 As 252/2015-25).
44. Silniční správní úřad i žalovaný se v předchozím řízení podrobně zabývali naplněním všech znaků veřejně přístupné účelové komunikace vedoucí po obecních pozemcích i po částech žalobcova pozemku p. č. st. 5 v místech, kde se nacházely původní i nové pevné překážky. Učinili tak v rámci předběžné otázky podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, aniž by existenci účelové komunikace museli deklarovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007-128, č. 1486/2008 Sb. NSS). Jakkoli je tedy pravdou, že původní prvostupňové rozhodnutí nedeklarovalo existenci veřejně přístupné účelové komunikace ve svém výroku v intencích § 142 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že správní orgány mohly vycházet ze závěrů, které ohledně existence a průběhu veřejně přístupné účelové komunikace učinily v předchozím řízení, neboť nahrazení původních pevných překážek novými proběhlo krátce po nabytí právní moci původního prvostupňového rozhodnutí a v mezidobí nenastala žádná událost, jež by měla vliv na existenci veřejně přístupné účelové komunikace v daném místě. I z fotodokumentace založené ve správním spise je patrné, že nové pevné překážky, jež jsou předmětem této věci, byly umístěny obdobně jako původní pevné překážky. Žalobce ve správním řízení ohledně existence a průběhu veřejně přístupné účelové komunikace neuplatňoval žádná nová skutková tvrzení ani účinně nezpochybňoval skutkové závěry správních orgánů učiněné v předešlém řízení o odstranění pevných překážek. Za této situace správní orgány nemusely opětovně posuzovat její jednotlivé znaky, a to i s ohledem na zásady hospodárnosti řízení (§ 6 správního řádu) a legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu).
45. Žalobcova výtku, že správní orgány nezkoumaly jinou alternativu než cestu vedoucí směrem od obce Vazovnice – zejména že nezkoumaly, zda nebylo možné využít pouze obecní pozemky bez současného využití částí žalobcova pozemku p. č. st. XA tak, aby

nebylo zasaženo do jeho vlastnického práva – je lichá. Žalobce totiž během správního řízení vůbec nevznnesl námitku týkající se možnosti využití pouze obecních pozemků jakožto alternativy ke komunikaci vedoucí i přes jeho pozemek. Při absenci odpovídající námítky tak nelze nyní klást žalovanému k tíži, že se touto alternativou v napadeném rozhodnutí explicitně nezabýval, což platí tím spíše v situaci, kdy už taková alternativa byla zvažována v předchozím správním řízení. V tomto ohledu soud připomíná, že silniční správní úřad v předchozím řízení konstatoval, že k uspokojení nutné komunikační potřeby nepostačí úzký pruh cesty vedoucí pouze po obecních pozemcích, neboť v nejužším místě je šířka takto vymezené komunikace 1,6 metru a tento rozsah nepostačuje ani pro průjezd osobních motorových vozidel (srov. strany 23 až 24 původního prvostupňového rozhodnutí), s čímž se žalovaný ztotožnil (srov. strany 10 až 11 původního rozhodnutí žalovaného). Závěry správních orgánů přitom i zdejší soud shledal v řízení sp. zn. 59 A 22/2021 správnými, přičemž mj. konstatoval, že běžná vozidla integrovaného záchranného systému šířku 1,6 metru přesahují (srov. body 124 až 130 rozsudku č. j. 59 A 22/2021-120).

46. Vzhledem k tomu, že žalobce ve správním řízení nespороval skutečnosti zjištěné správními orgány v předchozím správním řízení, pokud šlo o naměřenou šířku komunikace po umístění pevných překážek, která dle polohopisného zaměření činila 1,6 metru v nejužším bodě, mohly správní orgány vyjít ze svých dřívějších zjištění. I z fotografií založených ve správním spise (zejm. na č. l. 2 – fotografie č. 3B a na č. l. 23) přitom bylo patrné, že po umístění nové pevné překážky v blízkosti vjezdových vrat do žalobcova dvora po komunikaci stále v nejužším bodě neprojedou větší (a patrně ani menší) vozidla, a to také s ohledem na umístění okapu svedeného z protější budovy a svažitost obecního pozemku při jeho okraji, a tudíž komunikace v tomto místě nemůže vést pouze po obecním pozemku p. č. XB. Co se pak týče druhé překážky umístěné na žalobcově pozemku při jihozápadním rohu jeho budovy (dříve označované jako stodoly), z fotografií (zejm. na č. l. 2 – fotografie č. 4 a na č. l. 23) a z polohopisného zaměření bylo zjištěné, že obecní pozemky jsou při okraji svažité či zarostlé křovím a navíc v místě překážky vytváří pravoúhlou zatačku, pročež pro plynulou jízdu v tomto místě může být především pro větší vozidla nezbytné využití alespoň části žalobcova pozemku p. č. st. XA, což odpovídalo zjištěním správních orgánů, že i část žalobcova pozemku p. č. st. XA tvoří veřejně přístupnou účelovou komunikaci.
47. Žalobce začal až v řízení před soudem poukazovat na to, že by do jeho vlastnického práva nemuselo být zasaženo, pokud by byla komunikační potřeba uspokojována pouze za užití obecních pozemků, a prostřednictvím navržených důkazů začal zpochybňovat nejužší naměřenou šířku účelové komunikace činící 1,6 metru, a snažil se prokázat, že pevné překážky nebránily průjezdu vozidel po účelové komunikaci (což ilustroval na vozidlech Renault Kangoo a Hyundai Tucson). Žalobcova nynější tvrzení a jím předložené důkazy však dle názoru soudu nemají sílu otřást závěry správních orgánů o tom, že žalobce umístil na účelovou komunikaci nepovolené pevné překážky. Třebaže může být pravdou, že osobní vozidla při opatrné pomalé jízdě mohla být schopna projet po účelové komunikaci i v době, kdy na ni žalobce umístil pevné překážky, a že šířka účelové komunikace po umístění pevných překážek v nejužším místě u vjezdových vrat mohla činit o něco více než 1,6 metru (byť žalobce cestu zaměřil až ke zdi protilehlé budovy, zatímco správní orgány vycházely na základě polohopisného zaměření z toho, že účelová komunikace v daném místě nedosahovalo až ke zdi budovy), nemění to nic na tom, že využitelná šířka cesty s ohledem na pevné překážky neumožňovala bezpečný průjezd přinejmenším větších obslužných vozidel či vozidel integrovaného záchranného systému. Z videa nazvaného

přední část je sice seznatelné, že využitelná šířka cesty ještě umožňovala průjezd vozidla šířky Renaultu Kangoo o šířce 1,8 metru (či vozidla Hyundai Tucson podobné šířky), avšak širší vozidlo by daným místem již bezpečně neprošlo, neboť by mu v tom bránila pevná překážka a na protilehlé straně stěna budovy a svažité terén. Obdobné je pak možné konstatovat i ve vztahu k místu, kde byla umístěna druhá z pevných překážek, neboť i z videa nazvaného *zadní část* je patrné, že vozidlo Renault Kangoo daným místem bylo ještě schopno projet bez využití části žalobcova pozemku p. č. st. XA, avšak širší vozidla (zejm. nákladní, zemědělská či vozidla integrovaného záchranného systému) by zde měla s plynulou jízdou již problém, neboť by jim v ní bránila pevná překážka a na protilehlé straně zejména oplocení s brankou, popřípadě by byla nucena namísto žalobcova pozemku p. č. st. XA částečně využít soukromý pozemek p. č. XJ, který však dle polohopisného zaměření netvoří veřejně přístupnou účelovou komunikaci (a žalobce to ani netvrdí). Ani žalobcem předložené důkazy tak nesvědčí o tom, že by skutkové závěry správních orgánů byly zásadně chybné, ale naopak potvrzují zjištění správních orgánů, že k uspokojování nutné komunikační potřeby je třeba využívat i žalobcův pozemek p. č. st. XA. V tomto ohledu soud zdůrazňuje, že šíři účelové komunikace nelze vyvozovat pouze z šířky osobních vozidel a z toho, zda jsou schopny spornými úseky po umístění pevných překážek projet, neboť účelová komunikace neslouží a historicky nesloužila pouze k jejich průjezdu (k tomu lze odkázat např. na body 102 a 125 rozsudku č. j. 59 A 22/2021-120, podle nichž soud v předešlém řízení zjistil, že komunikace byla od nepaměti používána pro obhospodařování zemědělských a lesních pozemků za obcí a že do roku 2007 cestou projížděla i nákladní vozidla, včetně zemědělské techniky). Stejně tak nelze vycházet z vyjetých kolejí, jež jsou na místě samém patrné v dnešní době, neboť ty byly nepochybně ovlivněny tím, že žalobce na své pozemky v posledních letech opakovaně umísťuje pevné překážky, čímž znemožňuje využívání komunikace v původním rozsahu. Žalobce se navíc umísťováním pevných překážek snaží uměle vymezit, aby veřejně přístupná účelová komunikace vedla pouze po obecních pozemcích. Alternativní cesta, jejíž existence by mohla mít za následek zánik nezbytné komunikační potřeby, přitom již musí v terénu existovat, a naopak nemůže jít o cestu, jejíž existenci si nespokojený vlastník pozemku tvořícího veřejně přístupnou účelovou komunikaci snaží vynutit svým neoprávněným jednáním.

48. V kontextu výše uvedeného soudu dodává, že pro účely správního řízení nebylo třeba zvláště prokazovat, zda účelovou komunikací po umístění pevných překážek projedou *všechna* vozidla zajišťující dopravní obsluhu nemovitostí nebo vozidla integrovaného záchranného systému. Jak již bylo uvedeno, žalobce ve správním řízení nespochybněval, že šířka komunikace po umístění pevných překážek činila v nejužším bodě 1,6 metru. Správní orgány tudíž mohly vyjít z toho, že jestliže taková šířka nepostačovala k bezpečnému průjezdu osobních vozidel, pak zcela jistě nepostačovala ani k průjezdu větších nákladních vozidel či vozidel integrovaného záchranného systému. S ohledem na soudem provedené dokazování se sice lze domnívat, že některá osobní vozidla byla schopna místem i po umístění pevných překážek projet, nicméně větší vozidla by toho již schopna nebyla. Ostatně také z vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ČR, které žalobce předložil silničnímu správnímu úřadu v průběhu správního řízení, vyplývá, že sanitní vozidla mohou být široká až 2,5 metru, přičemž pro ně byla šířka komunikace (před umístěním pevných překážek) dostačující. Žalobcem předložené fotografie a videa nesvědčí o tom, že by sanitní vozidla byla schopna po účelové komunikaci s pevnými překážkami projet, pokud byl průjezd sotva možný pro vozidlo podstatně menší šířky 1,8 metru.

49. Pro závěr, že žalobce umístil pevné překážky na místa, jimiž procházela veřejně přístupná účelová komunikace, nebylo nikterak rozhodující to, jaká byla výška nad komunikací (konkrétně, že pod střechou budovy umístěné na pozemku žalobce p. č. st. 5 činila jen 3,2 metru). Podstatné je, že se v daném místě dle skutkových zjištění správních orgánů (učiněných především v předchozím správním řízení) veřejně přístupná účelová komunikace tzv. zaužívala, byť to mohlo být na základě průjezdu vozidel dosahujících nanejvýš 3,2 metru.
50. Ve vztahu k dalšímu tvrzení žalobce týkajícímu se polohopisného zaměření soud podotýká, že samotná skutečnost, že pravý okraj (či pravá kolej, jak jej nazývá žalobce) veřejně přístupné účelové komunikace je v něm vyznačen tak, že kopíruje zdi žalobcovy stavby na pozemku p. č. st. 5, je v pořádku, jestliže tudy komunikace historicky vedla. Tvrzení žalobce, že z povahy věci musí být dán určitý odstup ohraničení komunikace od stavby, neboť jinak by vozidla „*drhla o zeď*“ stavby, dle soudu správnost polohopisného zaměření zvláště nevyvrací. Žalobce totiž opomíjí, že veřejně přístupná účelová komunikace neslouží a historicky nesloužila pouze k průjezdu osobních vozidel, ale také k průjezdu větších nákladních vozidel (např. zemědělských povozů) a k průchodu chodců (eventuálně i se zvířaty). Lze přitom předpokládat, že větší vozidla po účelové komunikaci projížděla a projíždí tak, že se k žalobcově stavbě přiblíží mnohem více než osobní vozidla, a zároveň není vyloučeno, že chodci využívali a využívají celou šíři účelové komunikace tak, jak byla vyznačena v polohopisném zaměření. To, že účelová komunikace vede těsně podél zdi žalobcovy stavby, nadto neznamená, že by o ni chodci či vozidla museli „*drhnout*“.
51. Pro účely tohoto řízení každopádně soud nepovažuje za nutné, aby se zabýval přesným průběhem účelové komunikace – konkrétně tím, zda dosahuje až těsně ke zdi žalobcovy budovy nebo až k jeho vratům či zda má správně končit např. pět či deset centimetrů před nimi, jelikož stěžejní je pouze to, zda se účelová komunikace nachází v těch místech, kde žalobce umístil pevné překážky. Žalobcem předložené důkazy nesvědčí o tom, že by alespoň k občasnému průjezdu větších nákladních nebo zemědělských vozidel či vozidel integrovaného záchranného systému nebylo třeba využívat i ty části jeho pozemku p. č. st. XA, na něž umístil pevné překážky. I kdyby tedy bylo pravdou, že veřejně přístupná účelová komunikace byla nesprávně zaměřena i před žalobcovými vraty nebo v šíři dosahující při pravém okraji až ke zdi jeho budovy, nemění to nic na zákonnosti správních rozhodnutí, neboť těsně u zdi či přímo před vraty pevné překážky umístěny nebyly. Chceli se žalobce domoci přesného zaměření veřejně přístupné účelové komunikace, pak je namístě, aby využil k tomu sloužící deklaratorní řízení (v tomto ohledu srov. např. body 30 a 31 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 8 As 36/2014-68, týkající se nutnosti přesně a srozumitelně vymezit v daném typu řízení nejen to, po jakých pozemcích veřejně přístupná účelová komunikace vede, ale též její přesný průběh, včetně šířky).
52. Ve vztahu k žalobním výtkám, podle nichž se správní orgány dostatečně nezabývaly podmínkou alespoň konkludentního souhlasu s poskytnutím pozemku p. č. st. XA k obecnému užívání ze strany předchozího vlastníka a podle nichž není zřejmé, z čeho správní orgány naplnění této podmínky dovodily, soud konstatuje, že i v tomto ohledu správní orgány vycházely ze závěrů vyslovených v původním prvostupňovém rozhodnutí a původním rozhodnutí žalovaného. Žalobce přitom tuto podmínku existence veřejně přístupné účelové komunikace ve správním řízení, jehož se týká toto soudní řízení,

nikterak nezpochybňoval. Jak totiž plyne i z výše uvedené rekapitulace správního spisu, žalobce ve svých podáních k silničnímu správnímu úřadu poukazoval především na to, že pevné překážky tvoří základ plotu, k jehož opravě dostal v minulosti souhlas, a dále na to, že veřejně přístupná účelová komunikace neumožňuje průjezd vozidel převyšujících 3,2 metru. V odvolání pak především namítal, že v předchozím řízení nebyla deklarována existence veřejně přístupné účelové komunikace, že silniční správní úřad neprokázal závěr o nemožnosti průjezdu velkých vozidel, že polohopisné zaměření bylo příliš extenzivní a že existuje alternativní cesta směrem od obce Vazovnice.

53. S ohledem na výše uvedené se tedy správní orgány nemusely podmínkou souhlasu vlastníka zvláště zabývat a mohly vyjít ze svých dřívějších závěrů (v tomto ohledu soud odkazuje na to, co uvedl výše v bodě 40). Z těch vyplynulo, že veřejně přístupná účelová komunikace byla v celé své šíři (tj. i na části žalobcova pozemku) užívána neurčitým okruhem osob, aniž by tomu bylo v minulosti bráněno. Žalobcův pozemek vlastnili od roku 1970 manželé V. a M. K. a v roce 1984 jej nabyl M. K., který jej prodal žalobci v roce 1992. V letech 1998 až 2005 byl vlastníkem pozemku žalobcův otec a od roku 2005 opětovně žalobce. Dotčené části pozemku p. č. st. XA byly užívány jako součást veřejně přístupné účelové komunikace až do roku 2007, kdy žalobce umístil na komunikaci překážky. Žalobce přitom nepředložil žádný důkaz o tom, že by před rokem 2007 některý z jeho právních předchůdců vyslovil aktivní nesouhlas s obecným užíváním komunikace.
54. Závěr správních orgánů o tom, že konkludentní souhlas udělil přinejmenším právní předchůdce žalobce M. K., zdejší soud přezkoumal ve věci sp. zn. 59 A 22/2021. Vycházel přitom mj. z čestného prohlášení prof. Ing. J. R., DrSc. [rodáka obce Chleby, jemuž bylo v době prohlášení 85 let a jenž byl předchozím vlastníkem domu osoby zúčastněné na řízení 4)] ze dne 28. 7. 2007, podle něhož byla cesta vedoucí z návsi do polí kolem stodoly žalobce vždy veřejná, všem přístupná a široká tak, že po ní vždy projely i široké zemědělské pivozy a stroje. Nikdy přitom nebyla zužována zábranami, ty na cestu umístil až žalobce v květnu 2007. Soud taktéž vycházel z čestného prohlášení bývalého starosty obce P. Ch. ze dne 8. 1. 2008, podle kterého cesta vedoucí přes obecní pozemky a části pozemku žalobce existovala na tomto místě od nepaměti a po celou dobu své existence byla jasně patrná v terénu. Cesta byla vždy využívána neomezeným okruhem osob pro obhospodařování polí a lesů a jako spojnice s obcí Vazovnice. Byla také cestou do obchodu, prodejny uhlí a výroby cementového zboží, které se nacházely v domě osoby zúčastněné na řízení 4). Obdobné skutečnosti soud v předchozím řízení zjistil též z čestných prohlášení J. B., K. B. a A. Š. ze dne 12. 1. 2018, čestných prohlášení osoby zúčastněné na řízení 4) ze dnů 10. 1. 2018 a 15. 1. 2018 a čestného prohlášení osob zúčastněných na řízení 2) a 3) ze dne 13. 1. 2018. O tom, že komunikace včetně částí žalobcova pozemku p. č. st. XA přiléhajících k obecním pozemkům byla veřejností (blíže neurčeným okruhem osob) užívána bez jakýchkoliv omezení a bez omezení šířky po řadu desetiletí, přinejmenším již v první polovině 20. století, kdy byla v domě osoby zúčastněné na řízení 4) provozována výroba cementových výrobků, obchod se smíšeným zbožím a rozvoz uhlí, pak svědčily i další důkazy (v podrobnostech viz body 93-115 rozsudku č. j. 59 A 22/2021-120).
55. Soud v této věci nemá důvod pochybovat o správnosti již učiněných zjištění, vyplývajících z původního prvostupňového rozhodnutí, původního rozhodnutí žalovaného a z rozsudku č. j. 59 A 22/2021-120, neboť žalobce je nezpochybňuje. Neuvádí žádné nové skutečnosti či konkrétní tvrzení, která by mohla svědčit o tom, že některý z předchozích vlastníků jeho pozemku projevil aktivní nesouhlas s obecným užíváním komunikace v době jejího

vzniku. Vše naopak nasvědčuje tomu, že obecné užívání částí žalobcova pozemku jako účelové komunikace bylo v minulosti trpěno. Dokonce sám žalobce začal bránit průjezdu komunikací až v roce 2007. Soud připomíná, že obecné užívání komunikace nemůže být vyloučeno pozdějším jednostranným úkonem vlastníka pozemku či jeho právního nástupce. Právní status účelové komunikace je totiž závazný i pro budoucí vlastníky pozemku, kterými prochází. Navíc je pravděpodobné, že komunikace byla obecně užívána od nepaměti, tedy tak dlouho, že přesné okolnosti jejího vzniku již ani není možné zjistit. Při obecném užívání cesty od nepaměti z důvodu naléhavé komunikační potřeby nezávisí existence veřejně přístupné účelové komunikace na prokázání existence (výslovného či konkludentního) souhlasu konkrétního vlastníka, neboť se jedná právě o případ, kdy pro zjevnou prastarost cesty nelze vystopovat, zda a kým byl udělen souhlas s jejím obecným užíváním. Platí tedy domněnka souhlasu s obecným užíváním takové cesty (viz body 28, 30 a 33 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012-42, č. 2826/2013 Sb. NSS).

56. Ani poslední žalobní bod, v němž žalobce namítl, že pevné překážky tvořily základy plotu, k jehož stavbě dostal v minulosti souhlas, není důvodný. Z listin založených ve správním spise je seznatelné, že žalobce v roce 2000 oznámil opravu oplocení směrem k obecní cestě a v roce 2006 ohlásil dokončení oplocení pozemku dle vyměřených bodů (srov. bod 24 tohoto rozsudku), přičemž souhlas s ohlášením stavby byl žalobci pravděpodobně udělen mlčky dle § 57 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976 (bod 25 rozsudku). Soud v tomto ohledu považuje za nadbytečné zabývat se podrobně tím, zda bylo ve správním řízení dostatečně prokázáno, že žalobce skutečně ohlásil stavbu oplocení, jež by měla stát v místech, kde žalobce umístil pevné překážky, a zda platnost případného souhlasu stavebního úřadu s takovým oplocením uděleného mlčky dle stavebního zákona z roku 1976 přetrvává i po cca 20 letech. I pokud by oplocení bylo řádně a platně ohlášeno a pevné překážky by tvořily jeho základy, nemělo by to vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Pevnou překážku, jakou může být i oplocení, totiž lze v souladu s § 29 zákona o pozemních komunikacích umístit na veřejně přístupnou účelovou komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu, jehož účelem je účinná ochrana obecného užívání pozemní komunikace a zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Bez povolení silničního správního úřadu nelze pevnou překážku na veřejně přístupnou účelovou komunikaci umístit ani tehdy, pokud by jinak s jejím umístěním a vybudováním (jakožto se stavbou) souhlasil příslušný stavební úřad (srov. např. bod 62 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 3/2013-191, nebo bod 35 rozsudku téhož soudu ze dne 17. 12. 2021, č. j. 7 As 317/2021-37). Pouze na okraj soud nicméně poznamenává, že v daném případě nemá s ohledem na vzhled a způsob umístění pevných překážek žádné pochybnosti o tom, že se ve skutečnosti nejednalo o základy oplocení, nýbrž o zábranu vjezdu vozidel na části žalobcova pozemku.
57. Závěrem soud v reakci na úvodní pasáž písemného vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 11. 9. 2023 konstatuje, že pokud žalobce opakovaně umísťuje pevné překážky na veřejně přístupnou účelovou komunikaci, pak může silniční správní úřad využít vedle vedení řízení o jejich odstranění i další právní prostředky, mezi něž patří především uplatnění odpovědnosti za přestupek podle § 42a odst. 1 písm. m) zákona o pozemních komunikacích, eventuálně může v reakci na umístění další pevné překážky využít institut předběžného opatření podle § 61 správního řádu. Situace, kdy žalobce na veřejně přístupnou účelovou komunikaci opakovaně umísťuje překážky, také může být důvodem, proč v návaznosti na příslušnou žádost podle § 142 správního řádu bude namístě vydat

deklaratorní výrok definující rozsah veřejně přístupné účelové komunikace, a to třeba i vedle souběžného výroku o odstranění případné další překážky na komunikaci. Dosavadní jednání žalobce totiž ukazuje, že jen výrok nařizující odstranění existující překážky v tomto konkrétním případě není způsobilý dostatečně ochránit práva konkrétních osob, jež mají zájem na zachování průjezdnosti veřejně přístupné účelové komunikace, a proto je nezbytné o deklaraci sporného právního vztahu rozhodnout i ve vztahu k částem pozemků, na nichž se přímo překážka nenachází.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

58. Jelikož žalobní body nebyly důvodné, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť ji nepožadoval a v řízení mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.
60. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. června 2024

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
předseda senátu